

Electric Oil
för människor
och djur.
60 ÅR DET
POPULÄRA
MEDLET
FÖR HÖSTA-
NING,
VRICKNING,
SÄR,
SKAVSÄR,
LÄM RYGG,
ETC.
Få det bästa
PRIS
50c överallt.

DEN VISSNADE ROSEN ELLER RÖVAREANFÖRAREN I HOLAVEDEN SVENSKT ORIGINAL (Forts. fr. föreg. nr.)

Förskräckliga människor! utbrast Molly och för rysande tillsammans vid den skräckbild Paul frammanade.

Det står i er makt att rädda honom, från detta förskräckliga öde, som så tycks uppröra er, Molly, sade Paul och hans ögon glödde av vidt lidelse, då han omfamnade hennes motsträvsiga hand. — Ni kan rädda honom, men också endast ni, det svar jag vid både himmel och avgrund.

Hans heta andedräkt brände på hennes kind, men med avsky vände Molly sig ifrån honom.

— Så må då hans öde nå sin fullbordan, utbrast Paul och släppte henne lös. — Ni är hans mörderare, ty det har stått i er makt att rädda honom, och innan bilan skillar huvudet ifrån hans kropp, skall jag viska detta i hans öra.

Han vände sig om för att lämna henne, men med bleka kinder och skakande läppar kallade Molly honom tillbaka.

— Stanna, Paul! sade hon. Han vände sig om, men tog icke ett steg tillbaka.

— Om jag går in på att bli en hustru, Paul, vad säkerhet ger ni mig, att ni inte oaktat icke låter fångla honom, sade hon.

— Om mitt ord icke är nog, så äger ni rätt att bryta er löfte, i den händelse jag ej håller mitt, svarade han. Molly drog en djup suck. Det var liksom om den stigit ur den grav hon stod färdig att sänka alla ungdomsdrömmar, allt hopp om frid och lugn i den tid som förestod.

— Jag väntar, lod det åter obevligt från Pauls läppar. Då vände Molly sitt bleka, konvulsivt ryckande ansikte mot honom. Hon öppnade sina darrande läppar, men innan ljudet av hennes svar hunnit nå hans öra, hade hennes bröst, hennes öron av en röst, vars kraftfulla, maktfulla klang som en elektrisk ström genomslått hennes varelse.

— Hall, i himlens namn, miss Tweens, avgiv icke ett löfte som skulle bli ert livs förbannelse!

Mollys tillrampade löfte förvandlade sig till en av oändlig hänförelse.

Hon hade igenkatt Albans stamma, och då hon vände sina blickar upp mot höjden av den klippa, på vars mitt utsträckt hon stod, såg hon hans höga, adla gestalt och härför sträckte hon mot honom sina armar.

Fråns Pauls läppar ljud vid denna syn av en röst, men det var ett rop av det mest vilja raseri.

— Räddad, räddad av honom! jublade Molly och ville lå Albans till mötes med utbredda armar; men Paul slog sin arm kring hennes liv och med ett om det hemskaste vinnande vittnande skritt lyfte han den lilla gestalten högt över järnarket, vilket tjänade som sköld vid randen av den gapande avgrunden.

Allt blod flydde från Mollys kinder. Hon slöt ögonen, på det att hon icke skulle se de frälsande björorna, vilka med den rullade mot klippans yttre spetsar, men genom vindens brus för fram hon Albans härför sträckte blanda sig med Pauls vinnande skritt.

Han höll henne över djupet så lätt som om hennes tyngd ingenting hade betytt i hans hand, och hans upphörde icke med sitt hemiska skritt.

Det var tydligt, att Paul blivit gripen av vinnande och helt visst skulle han utan försökning slunga henne ned i bränningarna, vars dån nådde hennes öron från djupet, över vilket hon svävade.

Besinningslöst störtade Alban ut för de branter som skilde honom från den förfärliga platsen, men hur fort han lå lidande, så kom han dock förenat att rycka henne ur den vinnandes hand. Paul hade själv stigit upp på bröstvänet och med Molly i sina armar störtat sig ned bland de skummande vågorna.

I Albans öron ljud ännu det hemiska skrittet; han höjde sig över järnarket och då han såg Mollys vita klädning flyta på vattnet, kastade han sig över raket och befann sig i nästa ögonblick kämpande med samma björor, som nyss fattat den vinnande Paul och hans offer.

För en så skicklig simmare, som Alban var, dröjde det icke många ögonblick, innan han hämtat upp

hennes ur det djup i vilket Paul sök

de draga henne ned.

Men som fjärran av järn omslöt Pauls armar hennes smärta liv, och Alban började mistro att att kunna lösa henne ur hans famn.

Det uppstod en vild, förtvivlad strid bland de skummande björorna, en strid på liv och död över det djup, som i varje ögonblick hotade att uppsluka dem alla tre.

Slapp henne, usling! röt Alban med en skrik, som överöstade själva stormens brus; men han svarades blott av ett hänskratt från den vinnandes läppar.

Barmhärtige himmel! Skulle han då, med ett nytt död, lägga ny tyngd på sitt redan betungade samvete.

Men gavs det väl ett annat val? En, eller också alla tre, måste omkomma i vågorna.

I medvetande av Albans närhet hade Molly vridit sig i det fängsel, som omgav hennes liv, och hennes blickar hade träffat hans.

— Låt mig då vid ditt hjärta, visade hon matt.

Då samlade han all sin styrka och för denna gav Pauls armar efter. Alban slöt henne ur hans famn.

I nästa ögonblick hade Paul sjunkit i djupet och vågorna slop samman över hans huvud.

Med sin dyrbara börda begav sig Alban med raska stimgat mot stranden.

Aldrig hade Molly erfart en sådan känsla av himmelsk lyckalighet som den, vilken fylde hennes hjärta, då hon kände sig sluten i Albans armar. Hon hyste ingen högre önskan än att få dö i de vågor som brusade omkring dem, ty i döden skulle hon finna vad livet icke kunde ge.

Men lyckalighetens ögonblick försvann allt för snart. Hon visste icke hur lång tid som försvunnit, då besinningslöst återvände vid det Alban reste henne upp på stranden.

Men hans armar stödde henne ännu och hennes huvud låg vid hans bröst.

— O, tid, håll inne med din flykt! bad hennes hjärta, som kände sorgen av hans.

Tiden var dock obevligt, med hastiga vinglar fög den han — och upp ur sin snällhet ström vacker Molly av högljudna röster, som låt höra sig helt nära den plats, där de stodo.

— Fly, för Guds skull, flyt viskade hon och löste sig hastigt ur hans våta famn.

Men det var redan sent för honom att fly, ty på ringa avstånd syntos en beväpnad skara, vilken skyndsamt närmade sig stranden, och Alban var på ena sidan sommen stänkte sitt upprörda vatten, höjde sig på den andra den lodräta klippväggen, och att vilken sida av parken han skulle hava sökt fly, möttes han med säkerhet av beväpnade män.

— Det återstår mig ingen annan utväg än att där söka döden, viskade han sakta till sig själv och blinkade dyster ut åt Sommen.

Men Molly hade hört hans tysta viskning och krampaktigt hägnade hon sig fast vid hans arm.

— Om ni skall dö, så skall ni det icke utan mig, sade hon. — Jag besvarar er, Alban, låt mig följa er i döden!

Det låg en förtvivlad bön i den blick, hon fäste på honom. En bön som i djupet rörde hans hjärta.

Jag kan dock inte tillåta att ni följer mig, sade han och tryckte henne intill sitt bröst, — det vore ett dubbelt mord.

Emellertid hade skaran hunnit ned till stranden och i spetsen syntes Per Åkeson.

Beslutsade av Paul, hade så väl bonden som de övriga uppehållit sig i parken där den förre lovat sammanträffa med dem för att tillsammans gå ut och gripa Vilde om vars vistelse de Per Åkeson kring gripit henne och med ett om det hemskaste vinnande vittnande skritt lyfte han den lilla gestalten högt över järnarket, vilket tjänade som sköld vid randen av den gapande avgrunden.

Allt blod flydde från Mollys kinder. Hon slöt ögonen, på det att hon icke skulle se de frälsande björorna, vilka med den rullade mot klippans yttre spetsar, men genom vindens brus för fram hon Albans härför sträckte blanda sig med Pauls vinnande skritt.

Han höll henne över djupet så lätt som om hennes tyngd ingenting hade betytt i hans hand, och hans upphörde icke med sitt hemiska skritt.

Det var tydligt, att Paul blivit gripen av vinnande och helt visst skulle han utan försökning slunga henne ned i bränningarna, vars dån nådde hennes öron från djupet, över vilket hon svävade.

Besinningslöst störtade Alban ut för de branter som skilde honom från den förfärliga platsen, men hur fort han lå lidande, så kom han dock förenat att rycka henne ur den vinnandes hand. Paul hade själv stigit upp på bröstvänet och med Molly i sina armar störtat sig ned bland de skummande vågorna.

I Albans öron ljud ännu det hemiska skrittet; han höjde sig över järnarket och då han såg Mollys vita klädning flyta på vattnet, kastade han sig över raket och befann sig i nästa ögonblick kämpande med samma björor, som nyss fattat den vinnande Paul och hans offer.

För en så skicklig simmare, som Alban var, dröjde det icke många ögonblick, innan han hämtat upp

Håller babys hud frisk, hejdar skavsår och eksem. Dr. CHASE'S OINTMENT

ringade honom, och innan miss Tweens återvunnit fullkomligt medvetande, hade man belagt Alban Vilde händer med bojer.

Hon var nära att uppgiva ett hjärtslående anskri vid denna syn, men en varnande blick från Albans ögon hejdade hennes utrop.

— Han har räddat mitt liv, och i viljen fångla honom, sade hon och sträckt mot männens sina bönfallande händer.

— Om förlåtelse, miss, svarade en man, tillhörande slottets tjänstepersonal, — men ni svarar förtrogen i okunnighet om, att mannen här är en stor brottsling, vilken långt nog gjort narr av lag och rätt.

— Jag vet blott, att han nyligen dragit mig ur en säker död bland vågorna, svarade Molly; — och jag fördar att i tagen av honom handbojorna.

— Men det är omöjligt att efterkomma er fordran, miss, sade samma man som nyss talat; — han är nu en fånge under den lag, mot vilken han så länge brutit.

Och trots Mollys ivriga protest mot deras tilltag blev Alban bunden och bortförd mitt för hennes ögon.

Men Molly förlorade likväl icke besinningen. Hennes själstyrka gav icke vika, hur hårt provet än var. Visserligen kände hon sig i första ögonblicket liksom bedövad, men vad hon i tankarne lekte trott sig äga kraft att bära, det bar hon nu med en hjältinnas mod.

Hon reste sig upp från stranden, där hon sjunkit ned på sina knän, och genom parkens dunkla gångar fög hon han mot slottet.

Han grev en var ännu uppe och han gick fram och åter i sitt arbetsrum, då Molly stötte upp dörren och steg in över tröskeln.

— De hava fört bort honom, sade hon, innan greven hann att framställa en fråga.

Han syntes till ytterligare förundrad, men Molly gick fram och lade sin hand på hans skuldra.

Hon var blek och hennes läppar skakade av smärtsamt rörelse, men hennes ögon voro torra och brännande.

Greven märkte icke, att hennes kläder voro våta och att de lammade en bred våt rand på golvet, där hon framgick.

Han lyfte upp handen för att lägga den på hennes huvud, men då märkte han att vattnet strömmade från hennes ljusa lockar.

— Min Gud, barn, varifrån kommer det? utbrast han med häpnad.

— Från Sommen, svarade hon; — men nu är det inte tid att tala om mig. De hava fånglat och bortfört honom.

— Honom...? Sansa dig, barn, och berättat vad som hänt. Men re, sag ingenting. Du är genomvat och dina lemmar skaka av Föld. Du måste komma bäddas ned i en varm bädd.

Och med faderligt jehat fällde greven hennes hand och ville föra henne till hennes egen våning.

Men Molly slöt sig ifrån honom och omfamnade ett hav med båda händerna i det hon utbrast:

— Jag vill inte, att jag sade det förra. — Jag vill inte, att jag sade det förra. — Jag vill inte, att jag sade det förra.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

— Men du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han, och du är en duktig flicka, sade han.

lida följder av sina egna fel, och han klagade ej däröver, men att hon, den oskyldiga, skulle lida med honom, tycktes honom vara en stor orättvisa.

Det gick likväl icke an, att hon längre förblev utan vård. Huru stora bekymren än voro, måste han likväl tänka på hennes kroppsliga tillstånd och varligt se på sig upp med sin örd, samt lade henne på en soffas bredvid kaminen.

Han fattade därpå ringlocken samt befallde den inskyndande betjänten att kalla fr Gerda.

Flickan kom. I hennes ansikte lyste varken häpnad eller ängest, men hon syntes blek, då hon lutade sig över miss Tweens. Hon förstod att något förfärligt inträffat; dock ställde hon ingen fråga, utan ägnade hela sin uppmärksamhet åt den unga damen, vilken syntes i så stort behov av hennes omvårdnad.

Hon förde miss Tweens skyndsamt med sig till de rum, som denna behövde. Hon klädde av henne under tystnad, men Molly kunde icke förstå att gå till vila. Vilken vila skulle hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda taga fram en mörk dräkt, och medan flickan klädde henne, den lugnade hon sig så mycket, att hon kunde berättas om det som passerat.

Med bibehållen fattning avhörde Gerda skildringen om så väl kampen med Paul, som dennes sorgliga slut och Albans tillfångatagande.

Då hon slutat Mollys toalett, lyftade hon också finna i den ängest, som marterade henne. Hon bad Gerda tag